

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

1170
07.05.2009

109 19.05.2009

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată *Lege pentru modificarea alin. (7) al art. 120 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală*, inițiată de un grup de 8 parlamentari – PD-L, Grupul parlamentar al minorităților naționale (Bp. 109/2009).

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare modificarea art. 120 alin. (7) din *Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și*

completările ulterioare, în sensul diminuării cuantumului majorărilor de întârziere, astfel:

„Cota majorărilor de întârziere se stabilește anual, prin ordin al ministrului finanțelor publice, la nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României din luna decembrie a anului precedent, majorată cu 50%, modificându-se în cursul anului, în aceleași condiții, dacă rata dobânzii de referință înregistrează o fluctuație cu mai mult de 5 puncte procentuale”.

II. Observații

1. Prin art. III din *Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 20/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, nr. 210/2005* s-a dispus, începând cu data de 1 ianuarie 2006:

- înlocuirea sistemului de sancționare a neîndeplinirii obligațiilor de plată la termenul legal constând în dobândă și penalitate, cu un nou sistem referitor la aplicarea de majorări de întârziere, având în vedere specificul creanțelor fiscale, respectiv acela de creanțe publice;

- modificarea nivelului sancțiunii (majorării de întârziere) acesta fiind stabilit la 0,1% pentru fiecare zi de întârziere.

Scopul principal pentru care cuantumului majorării de întârziere s-a stabilit la acest nivel a fost, pe de o parte, de a determina plata la termen a impozitelor, taxelor, contribuțiilor etc., și, pe de altă parte, de a descuraja utilizarea de către contribuabilul debitor a creditului fiscal pentru finanțarea propriilor activități, pentru aceasta existând băncile.

Menționăm că prin această măsură (de creștere a cuantumului majorării de întârziere) s-a constatat o diminuare a arieratelor și, pe această bază, o îmbunătățire a colectării veniturilor bugetare. Or, prin propunerea legislativă se dorește o diminuare a cuantumului majorărilor de întârziere, fapt ce ar putea avea ca efect scăderea colectării veniturilor bugetare și, implicit, ar afecta angajarea cheltuielilor.

De asemenea, precizăm că același nivel al majorării de întârziere este datorat și de către organele fiscale în cazul în care acestea nu restituie sau nu rambursează sumele convenite contribuabililor în termenul prevăzut de lege (art. 124 din *Ordonanța Guvernului nr. 92/2003*).

2. Totodată, nu suntem de acord cu afirmația din *Expunerea de motive* potrivit căreia există o confuzie cu privire la natura juridică a majorării de întârziere în condițiile în care „*actualul Cod de procedură fiscală prevede că majorările de întârziere reprezintă drepturi ce rezultă dintr-un raport de natură fiscală, iar în Decizia Curții Constituționale nr. 305/2002*” referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare, s-a statuat că „*instituirea unor majorări de întârziere pentru neachitarea în termenul legal al obligațiilor bugetare nu intră în sfera sistemului legal al impunerii, ci în aceea a răspunderii juridice pentru neîndeplinirea îndatoririlor prevăzute de lege*”.

În opinia noastră nu există o astfel de confuzie deoarece, majorările de întârziere reprezintă drepturi de creanță accesorii (art. 21 alin. (2) lit. b) din *Codul de procedură fiscală*) și nu drepturi de creanță principale nefăcând, deci, parte din „*sistemul de impunere*” în sensul art. 56 din *Constituția României, republicată*.

Ca urmare, creanțele fiscale accesorii reprezentând majorări de întârziere datorate, conform art. 119 alin. (1) din *Codul de procedură fiscală*, pentru neachitarea la scadență, reprezintă o formă de răspundere juridică patrimonială în sensul *Deciziei Curții Constituționale nr. 305/2002*.

În legătură cu natura juridică a majorării de întârziere, precizăm că aceasta este o formă de răspundere patrimonială specifică dreptului fiscal și are caracter pur sancționator.

3. Referitor la quantumul majorării de întârziere subliniem că acesta are multiple funcții:

- de despăgubire (reparatoriu), care înseamnă acoperirea prejudiciului suferit de bugetul consolidat al statului ca urmare a lipsei de folosință a banilor;

- de sancționare, specifică dreptului fiscal, ca urmare a neplății la termen a creanțelor fiscale;

- de constrângere, care presupune obținerea executării obligației fiscale de plată prin „*amenințarea*” debitorului cu plata unei sume suficient de mari și care să învingă rezistența acestuia.

4. Referitor la modalitatea tehnică de reglementare a cuantumului majorării de întârziere conform propunerii legislative, respectiv anual, prin ordin al ministrului finanțelor publice, opinăm că aceasta creează dificultăți, mai ales la nivelul contribuabililor, de cunoaștere în timp real a „*dreptului pozitiv*” în domeniu, chiar dacă se face publicarea ordinului în Monitorul Oficial al României, știut fiind că legislația secundară, în general, este „*asimilată*” mai greu la nivelul contribuabililor.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**
Președintele Senatului